

школа. Отъ многото негови трудове, най-важни сж: „Студии върху тоновата система и музиката на японците“ (съ Ото Абрахамъ), „Мелодия и скала“, „Между киргизитъ и тюркменитъ“, „Две години между индийцитъ“, (въ Северна Америка, дето е изучавал музиката имъ), „Къмъ психологията на тоновитъ разстояния“, „Систематика на музикалнитъ инструменти“ (съ Куртъ Саксъ), „Музикаленъ екзотизъмъ“, „Музикална тонова система“, „Върху единъ акустически критерий за културнитъ зависимости“, „Произходътъ на моделитъ“, „Върху нѣкои панови свирки въ северозападна Бразилия“, „Музиката въ северозападнитъ Соломонови острови“, „Бележки върху киргизскитъ музикални инструменти и мелодии“, „Съвети за транскриптиране на екзотични мелодии“ (съ О. Абрахамъ) и др. Фонографиралъ е пѣсни и инструментална музика на индийци, мадагаскарци, сиамци, тунизци, киргизци и др. извъневропейски, примитивни народи. Отъ 1922, заедно съ Карлъ Щумпфъ, издаватъ „Сборници за сравнителна музикална наука“, където сж помѣстени нѣкои негови трудове, а помѣстилъ е сжщо такива и въ сборникитъ на М. М. Д.

Хорнови квинти — се наричатъ, при хорнитъ, лесно изпълнимитъ, естествени тонове, образуващи скрититъ квинти.

Хорнпайпъ, ан. hornpipe — стари английски танцови пѣсни, носящи името си отъ единъ гайдоподобенъ инструментъ, на който сж се свирѣли; тѣ сж сжществували още отъ XIII в. Най-старитъ запазени мелодии сж нотирани въ тривремененъ тактъ. Презъ XVII в. Х-тъ влиза и въ художествената музика: 4-та сюита отъ Compositumti на Муфа и 7-мо „Концерто гросо“ на Конди.

Хорнь, Йоханъ Каспаръ — Horn, Johann Kaspar — компонистъ отъ втората половина на XVII в., писалъ оркестрови сюити, „Paregon“ въ 6 части, „Духовни хармонии за цѣлата църковна година“ за 4 гласа и 4 инструмента.

Хорнь, Камило — Horn, Camillo — диригентъ, компонистъ и музикаленъ критикъ, род. 29 дек. 1860 въ Райхенбергъ (Чехия), ученикъ на Брукнеръ, отъ 1918 — професоръ въ Виенската академия, компониралъ 1 симфония, мѣжки, смѣсени и женски хорове — съ и безъ оркестръ, камерна музика, мелодрами и пѣсни.

Хорнь, П. Михаелъ — Horn, P. Michael — църковенъ компонистъ, род. 25 окт. 1859, отъ Бенедиктинския орденъ, ученикъ на Бенедиктъ Заутеръ, органистъ въ Бенедиктинското абатство Маредусъ, сега живѣе въ Грацъ като хордиректоръ, писалъ меси, мотети, издалъ „Сборникъ отъ църковни творби за органъ“ — 3 части, 1902—13 редактиралъ сп. „Gregorianische Rundschau“, преминало, после, въ издание на Universal-Edition — подъ името „Musica Divina“.

Хорова пѣсенъ — се нарича многогласна творба, предназначена за изпълнение отъ съставъ, въ който отдѣлнитъ гласове сж отъ по нѣколко пѣвци.

Хоровъ тонъ (хоровъ строй) или Kapellton — е установената по-рано абсолютна височина на тона за църковния хоръ, който въ началото на XVII в. е билъ съ цѣлтъ тонъ по-ниско отъ камертона.

Хоръ, гр., ит. coro, фр. chœur, нѣм. Chor — 1) група отъ пѣвци, за изпълнение на една музикална творба, въ едногласие (унисонъ) или на нѣколко гласа. Х. е най-стария видъ ансамбловъ музициране, което се среща още у старитъ гърци — при трагедиятъ, сатиричнитъ игри и комедиятъ — произлѣзло отъ хоровото пѣние на дорийскитъ лирици. Товаа пѣние въ Х. е било, естествено, едногласно, каквото остава и въ християнската църква. Понятието Х., въ днешния смисълъ на думата — като пѣние на нѣколко гласа — се очертава презъ време на многогласието, когато за различнитъ партии на органума се разграничаватъ високитъ отъ низкитъ мѣжки и детски гласове. Различаваме следнитъ видове Х.: **мѣжки** — 2 тенора и 2 баса; **женски** или **детски** — 2 сопрана и 2 алта и **смѣсенъ**: сопранъ (дискантъ) алтъ, теноръ и басъ, и **двоенъ** — състоящъ се отъ два 4-глас-